

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie
wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulana budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulana z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

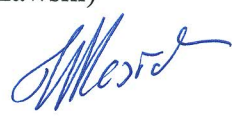

Roman Pol

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie
wideo konferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulana budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulana z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

Witold Resch

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

W. Wilczyński

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski, po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

W. Wilczyński

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S. Ulama budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulama z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A. Ehrenfeuchta i E. Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

W. Długański

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

B. W. Lajda

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”**, **3 głosy „przeciw”** i **1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawy „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrénfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulana budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulana z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

Pawlikowski

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

Pawlikowski

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulana budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulana z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”**, **3 głosy „przeciw”** i **1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulama budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulama z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

Jacek Nikiel

Uchwała Komisji Habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Marcina Szyszkowskiego.

Komisja Habilitacyjna odbyła posiedzenie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w formie
wideokonferencji, w pełnym składzie :

1. przewodniczący: prof. dr hab. Roman Pol (Uniwersytet Warszawski)
2. sekretarz: dr hab. Witold Rosicki (Uniwersytet Gdański)
3. recenzent: prof. dr hab. Władysław Wilczyński (Uniwersytet Łódzki)
4. recenzent: prof. dr hab. Janusz Pawlikowski (Uniwersytet Wrocławski)
5. recenzent: prof. dr hab. Bogdan Węglorz (uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)
6. członek komisji: dr hab. Jacek Nikiel (Uniwersytet Opolski)
7. członek komisji: prof. dr hab. Edward Grzegorek (Uniwersytet Gdański)

W głosowaniu jawnym nad pozytywnym zaopiniowaniem wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk matematycznych w dziedzinie matematyka, oddano **3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”**.

W wyniku tego głosowania, Komisja postanowiła przedstawić Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki Uniwersytetu Gdańskiego następującą uchwałę:

Komisja nie rekomenduje wniosku dra Marcina Szyszkowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk matematycznych w dyscyplinie matematyka.

Uzasadnienie

Członkowie Komisji zapoznali się z materiałami złożonymi przez habilitanta oraz trzema recenzjami, z których jedna kończyła się konkluzją pozytywną, a dwie negatywnymi.

Prof. Władysław Wilczyński omówił szczegółowo w swojej recenzji wyniki pięciu prac wyróżnionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, poświęconych przedstawieniu funkcji dwóch zmiennych jako złożenia funkcji nie zmieniających jednej ze współrzędnych (funkcji osiowych). Recenzent podkreślił, że pewne wyniki autora wzmacniają znane twierdzenia lub też, jak w przypadku pracy związanej ze znanym twierdzeniem H.G. Egglestona, uzupełniają je nowymi konstrukcjami przykładów.

Recenzent omówił też dokładnie pozostały dorobek habilitanta, na który składa się osiem prac, w tym pięć wspólnych, dotyczących symetrycznych własności funkcji i zbiorów, stwierdzając, że większość uzyskanych w tych pracach wyników ma nietrywialne i wymagające pomysłowości dowody.

14.05.2015 Edward Grzegorek

Prof. Wilczyński stwierdza, że świadczy to o istotnej aktywności naukowej habilitanta.

W konkluzji recenzji prof. Wilczyński pisze : *Uważam, że wyniki dr Marcina Szyszkowskiego stanowią wystarczającą podstawę do wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego.*

Prof. Janusz Pawlikowski , po omówieniu w recenzji prac przedstawionych przez habilitanta jako osiągnięcie naukowe, stwierdza, że *powyższa tematyka ma pewien potencjał, ale nie jest nadmiernie aktualna i ważna dla teorii mnogości.*

Recenzent wyraża też opinię, że *uzyskane dotychczas przez habilitanta rezultaty nie mają jeszcze dostatecznie dużej wagi oraz, że habilitacja jest przedwczesna i znacznie poniżej zwyczajowych standardów.*

Ustosunkowując się do pozostałego dorobku habilitanta, prof. Pawlikowski pisze: *Ponieważ pozostały dorobek habilitanta nie jest bardzo obszerny, dotyczy głównie tematyki związanej z doktoratem, i ma niewielką liczbę cytowań, z przykrością muszę stwierdzić, że nie mogę uznać aktywności naukowej habilitanta za istotną.*

Konkluzja recenzji prof. Pawlikowskiego jest następująca :

W związku z powyższym uważam, że przedstawiona do oceny rozprawa i dorobek dra Szyszkowskiego w obecnym kształcie nie spełniają wymagań stawianych habilitacjom.

Prof. Bogdan Węglorz omawia w swojej recenzji dokładnie pięć prac wchodzących w zakres osiągnięcia naukowego habilitanta, podsumowując to omówienie następująco : *Przedstawiona rozprawa jest przykładem dobrego projektu naukowego. Habilitant najpierw zbadał, w jakim zakresie można uszczegółowić klasyczne wyniki dyskretne, a następnie udowodnił oczekiwane twierdzenia. Pewnym niedosytem może być niezbyt wyszukane narzędzia potrzebne do uzyskania rezultatów (dotyczy to zwłaszcza Części 2). Zdaję sobie jednak sprawę, że argument ten może być też odebrany jako pochwała dla matematycznego warsztatu habilitanta.*

Oceniając pozostały dorobek habilitanta, recenzent wskazuje na niewielką liczbę prac, które nie były częścią rozprawy doktorskiej lub nie zostały wskazane jako osiągnięcie naukowe w przewodzie habilitacyjnym oraz na małą liczbę cytowań w standardowych bazach danych. Podsumowując, recenzent stwierdza, że *zarówno sprawę „istotnej aktywności naukowej” jak też sprawę „znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej” należy ocenić negatywnie.*

Recenzja prof. Węglorza kończy się konkluzją : *W rozważanym przypadku, jestem zmuszony stwierdzić, że jestem przeciwny nadaniu habilitantowi w tym postępowaniu stopnia doktora habilitowanego.*

W dyskusji na posiedzeniu Komisji recenzenci przypomnieli i uzupełnili najbardziej istotne elementy swoich opinii. W dyskusji wypowiedzieli się także wszyscy pozostali członkowie Komisji.

Prof. Władysław Wilczyński stwierdził, że po zapoznaniu się z dokonaniem habilitanta i porównaniu jego wyników i metod z zawartymi w najczęściej cytowanych pracach (A.Ehrenfeuchta, E.Grzegorka i Z.Nosarzewskiej) uznał, że dr M.Szyszkowski wniósł oryginalne pomysły rozwiązując postawione sobie zadania. Dlatego też uznał, że jego dorobek może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

74.05.2015 Elżbieta Jędrzejko

Recenzent wyraził przy tym ubolewanie, że krótkie terminy przewidziane na sporządzenie recenzji utrudniają możliwie dokładną analizę dorobku.

W głosowaniu prof. Wilczyński głosował „Tak”

Prof. Janusz Pawlikowski podtrzymał swoją opinię, że przedstawiona rozprawa, dorobek, i aktywność naukowa nie są wystarczające by nadać stopień doktora habilitowanego. Dodał, że najciekawsze twierdzenie rozprawy (reprezentowanie borelowskich izomorfizmów płaszczyzny w postaci superpozycji izomorfizmów osiowych) ma stosunkowo naturalny, prosty dowód i samo w sobie nie jest w stanie przeważać ogólnego wrażenia na pozytywne. Przy tym, sam ten wynik wydaje się raczej ciekawostką.

Prof. Pawlikowski głosował „Nie”.

Prof. Bogdan Węglorz przypomniał, że zgodnie z Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym należy również wymagać od habilitanta wykazania „*istotnej aktywności naukowej*” czy też „*znaczącego wkładu w rozwój...dyscypliny naukowej*”. Prof. Węglorz stwierdził, że w ponad 40-to letniej praktyce recenzenta w postępowaniach habilitacyjnych nie spotkał procesu habilitacyjnego zakończonego pozytywnie, z tak nikłą „*istotną aktywnością naukową*”. Pozytywne ustosunkowanie się do przedstawionych materiałów sprzyjałoby istotnemu obniżeniu wymogów dotyczących otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Recenzent stwierdził, że biorąc to wszystko pod uwagę, ocenia materiały związane z tą habilitacją **negatywnie**.

Prof. Węglorz głosował „Nie”.

Dr hab. Witold Rosicki stwierdził, że przedstawione przez habilitanta wyniki podobają mu się, a rozwiązywanie problemów postawionych przez S.Ulana budzi szacunek. Wątpliwości rodzi niewielki dorobek naukowy i mała liczba cytowań. Jednakże obecnie czas przeznaczony na zatrudnienie na stanowisku adiunkta jest mocno ograniczony przez Ustawę i habilitant przez ostatnie lata pracował na stanowisku starszego wykładowcy mając pensum dydaktyczne 360 godzin. Należy dostosować oczekiwania do czasu, jakie na ich realizację otrzymuje kandydat.

Kandydat wygłosił też sporą liczbę odczytów (16) na konferencjach międzynarodowych i pełni funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Matematycznej w Gdańsku.

Dr hab. Rosicki głosował „Tak”

Prof. Edward Grzegorek przypomniał, że dr Marcin Szyszkowski rozwiązał dwa problemy Stanisława Ulana z jego znanej książki "A collection of mathematical problems" z 1960 roku oraz problem z pracy A.Ehrenfeuchta i E.Grzegorka z roku 1974 (Problem 910 w Coll. Math.).

Żaden z tych rezultatów nie jest wnioskiem z wyników innych autorów, które powstały po sformułowaniu wspomnianych problemów. Wyniki te uzyskał dzięki odwadze i bardzo dużej pomysłowości. Nieczęsto spotyka się obecnie tak naturalne twierdzenia jak te uzyskane przez M. Szyszkowskiego. Wszystkie prace wybrane jako rozprawa habilitacyjna mają jednego autora, co obecnie też nie jest częste.

Prof. Grzegorek dodał, że rezultaty M. Szyszkowskiego z funkcji rzeczywistych które nie weszły do rozprawy cieszą się dobrą opinią np. recenzenta w Math. Reviews. Stwierdził, że przebieg posiedzenia komisji habilitacyjnej utwierdza go w przekonaniu, że osiągnięcia M. Szyszkowskiego wystarczają na rozprawę habilitacyjną.

Prof. Grzegorek głosował „Tak”

14.05.2015 Edward Grzegorek

Prof. Roman Pol wyraził pogląd, że przy stosunkowo niewielkim dorobku i bardzo małym oddźwięku w literaturze, wyrażonym liczbą cytowań, decydująca powinna być ocena stopnia pomysłowości i inwencji w pracach habilitanta. Z tego punktu widzenia, zdecydowanie wyróżnia się publikacja habilitanta, związana z wynikami Ehrenfeuchta i Grzegorka. Jeśli idzie o pozostałe prace habilitanta, są one w większości pomysłowe, ale nawet w pracy, w której habilitant podaje odpowiedź na pewne pytanie Ulama, wykazana w dowodach inwencja i użyte metody nie są w opinii prof. Pola wystarczające, aby zrównoważyć wspomniane mankamenty dorobku habilitanta.

Przychylając się do opinii przedstawionych w recenzjach profesorów Pawlikowskiego i Węglorza, prof. Pol głosował „Nie”.

Dr hab. Jacek Nikiel stwierdził, że cykl pięciu prac o odwzorowaniach osiowych uważa za sympatyczny (tzn. interesujący), a zawarte w tych pracach pomysły matematyczne za dobre. Przyznał, że przed zapoznaniem się z pracami liczył na więcej wyników. Jednakże, obecnie jest zdania, że naturalny kierunek badań poświęconych tej tematyce jest na wyczerpaniu. Dr hab. Nikiel poparł stanowisko dwóch recenzentów, że przedstawione prace wystarczyłyby na doktorat i zaznaczył, że w przypadku habilitacji waha się, czy jest to wystarczająco dużo. Zwrócił też uwagę na niestaranne przygotowanie prac, których dr Szyszkowski jest jedynym autorem – według schematu "im późniejsza praca, tym więcej w niej niedokładności". Mówiąc o dorobku naukowym dra Szyszkowskiego zaznaczył, że zawiera on dwa cykle tematyczne: prace powstałe w związku z doktoratem lub jego tematyką i prace związane z habilitacją, a także kilka prac wspólnych poświęconych innym tematom.

Dr hab. Nikiel głosował „Wstrzymuję się”.

19.05.2015 Edward Jęgorzek